החניה היא הפרס

מה עוד אני חייבת לכם מההבטחות שלי בתחילת המדור? אה, צרות חניה. הצרות האלה מתחלקות באופן שווה בין כל בני־ישראל החיים בציון, וכמובן נופלות בכמויות גדולות על תושבי הערים הגדולות. אבל יש לכם מושג למשל, מה זה למצוא מקום חניה במשך חודשי הקיץ, כשאתה גר בערך 100 מטר משפת־הים? זה לא קשה. זה פשוט בלתי־אפשרי. כי במשך כל שעות היום מגיעים מתרחצינו לים ומשאירים את מכוניותיהם בדיוק מול הבית שלי. ככה במשך ששה חודשים.

אני מתלוננת על זה כבר שנים וכולם מנידים את הראש בצער ואומרים לי „באמת מיסכנה!" מניסיון אני יודעת שבבעיות שאין להן פיתרון, צריך לפנות לחברתי אלונה פרנקל, שיש לה הראש הכי משונה בעולם והרעיונות שלה שווים זהב משובץ ביהלומים.

אלונה אמרה לי שאם יש לי אוטו חדש לגמרי, אז נגמרו לי בעיות החניה בישראל. כל מה שאני צריכה לעשות זה להחזיק בתוך האוטו כמה דגלים ציבעוניים ושלט גדול שעליו כתוב „פרס ראשון — ההגרלה ביוני".

ברגע שאתה מגיע עם האוטו שלך למקום שאין בו טיפת חניה, אתה מטפס באלגנטיות על המידרכה, שולף את הדגלים מהאוטו ותולה אותם בצורה סימטרית משני צידיו. את השלט עם ההודעה על ההגרלה אתה שם כך שיראו אותו מייד מבחוץ. עכשיו אתה משאיר את האוטו על המדרכה והולך לדרכך. כולם בטוחים (כולל הפקחים) שהאוטו הוא הפרס בתחרות מאוד חשובה.

את כל זה אני מספרת לכם כי לי יש אוטו שבור ומלוכלך וישן משנת 1976 ואין לי אפשרות להשתמש ברעיון הגאוני שלה. אז תיקחו אתם, שיהיה לכם לבריאות.

הכל בדולר

אי־אפשר לנסוע לחו"ל מבלי להיות ער לבעיית הבעיות של הנסיעה. מתנות. איזה מתנות להביא לקרובים ולחברים שגרים בחו"ל וכמובן, מה שיותר גרוע, איזה מתנות להביא לקרובים ולידידים בארץ, כשחוזרים מהטיול.

כאן אספר לכם על הפטנט שהמצאתי במשך הזמן. פעם נסעתי המון לחו"ל, כי עבדתי

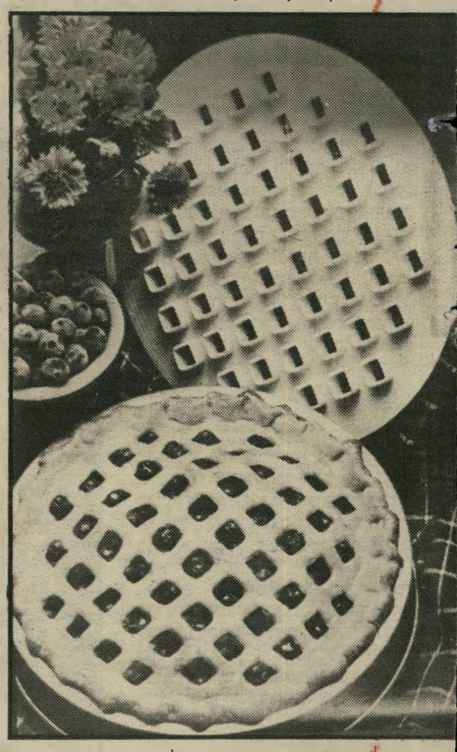

באל־על והפטנטים של המתנות היו כורח המציאות. אחרי שקונים מתנה אישית לבעל ולילדים הפרטיים, נשאר לקנות „רק" מתנה לכל אחת מ־14 החברות, לאמא, למטפלת של הילדים ולשכנה שהשאילה לך את המיזוודה. זאת אומרת, מה שחסר זה 17 מתנות. תשמעו לי וככה תעשו: הסתובבו לכם בחנויות ובשוקים (שזה חלק חשוב של הטיול) וברגע שתמצאו משהו יפה ולא יקר, מייד תיקנו 17 חתיכות ממנו. במילא כל אחת מהמתנות הולכת לבן־אדם אחר.

הנה כמה הצעות, לפי ארצות מוצאן, כשכל אחת מהמתנות לא עולה יותר מאשר 1 דולר אמריקאי:

אם אתם נוסעים, למשל, לפולין — תיכנסו לחנויות שמוכרות מכשירי־כתיבה ותבקשו מיגזרות־נייר. יש להם מיגזרות־נייר צבעוניות פשוט מטרפות, שאחרי מיסגורן יכולות להיות תלויות אחר כבוד בכל חדר מפואר ולפאר אותו עוד יותר. מיגזרות־הנייר הן בגדלים שונים, וגודל בינוני גדול עולה כדולר אחד.

אבל אם לא לפולין אתם נוסעים, אלא דווקא **ליוגוסלוויה**, תדעו לכם שאת אחד הנקניקים הכי נפלאים בעולם עושים דווקא שם. קוראים לו „גבריל‌וביץ" והוא נמכר בכל חנות־בשר טובה ולא כשרה.

לעומת זאת, **בלונדון** המחירים כבר לא מה שהיו פעם, והדבר היחידי שהוא עדיין זול מאוד, אבל גם מקורי ומכובד כמתנה, הוא הבשמים הטיבעיים שהם עושים. תבקשו בושם של BODY SHOP הנמכר בבקבוקי פלסטיק פשוטים. יש ריחות של כל הפרחים בעולם. אני ממליצה חמות על ריח שושנים, שאצלם נקרא ROSE. כל העסק עולה בערך דולר.

אבל אם החלטתם לנסוע השנה דווקא **לארצות־הברית**, אל תחשבו שאין לי רעיון בשבילכם. שם המציאו לא מזמן מין מגש פלסטיק מחורר המשמש לעשיית העלה העליון של הבצק בעוגות מסורגות. כל עקרת־בית הגונה תאהב את המתנה השימושית הזאת. 99 סנט אמריקאים.

הכל סודר? אפשר להמריא? נסיעה טובה. ותזכרו — 17 מתנות בדיוק אותו הדבר.

אלה חי"

אתם חושבים בטח שהעבודה שלי קלה. תשכחו מזה! אתם חושבים — מה הן עושות כל בעלות המדורים האלה בעיתונים? מתלבשות יפה, הולכות למסיבות עיתונאים, אוכלות ארוחת־בוקר עם האופנאי הזה, ארוחת־צהריים עם השחקן ההוא וקוקטייל בערב, כשמייד אחריו כל האירועים הנוצצים של המדינה. ובין כל הדברים הנפלאים הן תופסות להן 10 דקות על מירפסת של מלון־פאר, שולפות נייר ועט פרקר, וכותבות את השטויות שיש להן בראש. נשמע שיגעון. מרתק, מהנה, אבל מה — כל קשר בין האמור לעיל ובין המציאות — לא קיים בכלל.

הנה, למשל עכשיו. לא קוקטייל ולא מסיבת־עיתונאים ולא פגישה עם אנשים מעניינים וחשובים. אני יושבת סתם, במיטבח שלי, די קרוב לערימה עצומה של כלים מלוכלכים שאף אחד לא ירחץ אותה. הרדיו פתוח על איזה שירים מטומטמים שמפריעים לי להתרכז בעבודה ולהמציא מה לכתוב לכם. מצד שני, אי־אפשר לכבות את הרדיו, כי אז בטח אני אפסיד את החדשות וזה אסור, כי חדשות אני מוכרחה לשמוע, כדי לעשות את המדור השני שלי בעיתון. לעומת זאת, הבחור מהסופרמרקט היה צריך להגיע עם כל הקניות שערכתי, כבר ב־11.30. אבל עכשיו כבר 12 והוא עוד לא הגיע.

זו בעיה חמורה, כי ב־12.30 אני צריכה לצאת מהבית כדי לאסוף את הילדים, מבית־הספר ומהגן. ואם אני לא אהיה בבית, אז איפה הוא יניח את כל המיצרכים היקרים שקניתי?

זאת אומרת, אם עוד 10 דקות הוא לא בא, הלכו פארש כל הגלידות, הבשר הקפוא ושאר דברים שהקור יאה להם. אתם רואים? ממש עצבים.

ומתוך העצבים האלה אני צריכה להודיע לכם כי הפעם אני כותבת על נסיעות לחו"ל, מתנות מחו"ל, טיפול בשיער, מקומות חניה למכוניות. בשבוע הבא, אביא מתכוני קיץ קרים.

גוונים בשירות עצמי

סוף סוף גמרנו את עניין הטיולים ואפשר להתפנות לטיפול בעצמנו בשיטת עשה זאת בעצמך. זה רעיון שצלמת המערכת, ציפי, הביאה לי באופן בלעדי, כדי שלכל קוראות העולם הזה יהיו גוונים בשיער מבלי לוותר על 5.000 שקל לטובת מיספרה כלשהי. וזה המירשם לעשיית גוונים:

לובשים ביקיני, לוקחים מגבת גדולה, בקבוק מלא שמן שיזוף, שני לימונים ועם כל הכבודה הזאת הולכים לים ביום שמש. מורחים שיכבה עבה של שמן שיזוף על הגוף, ואת מיץ הלימונים מורחים על השיער. ניכנסים לים, מרטיבים את הגוף ואת השיער ונשכבים על המגבת הגדולה.

הכי טוב זה לשכב על הבטן למען ישתזפו שערותיך כראוי. אחרי שלוש שעות הולכים הביתה, שזופים ויפים ועם המון גוונים זהב בשערות.

רציתי לשאול את ציפי אם הלימון והשמש במשך שלוש שעות לא מזיקים לשיער, אבל חשבתי שאם מישהו יכול להישאר בחיים אחרי שלוש שעות בחוף, כבר שום דבר לא יכול להזיק לו.

הערה: אני אישית לא ניסיתי את עניין הגוונים כי יש לי פטור מלא מכל מה שנוגע לשהייה של יותר מעשר דקות בחופי הים־התיכון. אבל ציפי וחברותיה ניסו ואמרו „יופי!"

נסיעות לחו"ל

גם אני כמו כולנו, נוסעת לחו"ל, כדי למלא את המצברים. כדי לא לשמוע חדשות ולא לראות עיתון עברי ולא לדעת כמה האינפלציה וכמה נהרגו או נפצעו בלבנון. שבועיים אני לא אדע מה זה המחתרת היהודית ולא אתעניין בפילוג בלע"ם, ואני לא אדע מה אמר רפול לאלי גבע ומה אלי גבע ענה לו. שבועיים אני לא אראה את הפרצוף המשגע של הרב לווינגר בעיתון ואף אחד לא יספר לי בסוד שבסקר האחרון הסתבר שהליכוד שוב ינצח.

הסברתי לכם למה אני נוסעת? יופי! עכשיו גם אספר לכם איך הרווחתי המון כסף בנסיעה הזאת. קודם כל, החלטתי שהפעם אני נוסעת ליוגוסלוויה ולאיטליה, זאת אומרת, אני החלטתי לטוס מכאן ליוגוסלוויה ואחר־כך, בכוחות עצמי, לעבור את הגבול לאיטליה, לבלות שם שבוע נוסף ולחזור ארצה בטיסה מאיטליה. כשהחלטתי בדיוק מה אני רוצה, יצאתי לרחוב בן־יהודה שהוא רחוב מלא מישרדי־נסיעות ונכנסתי פחות או יותר לכל אחד מהם (כאן המקום לבקש סליחה מכל 20 המישרדים שבילבלתי להם את המוח ולא קניתי אצלם את הכרטיס).

במישרד הראשון אמרו לי שזו בעיה מאוד קשה לנסוע ליוגוסלוויה ולחזור מאיטליה, אבל אחרי מאמצים גדולים הם הצליחו לסדר לי משהו תמורת הסכום הסימלי של $780.

מרחק 10 מטר משם, במישרד־נסיעות אחר הם עשו לי עיסקה קצת אחרת, לאותם היעדים והמחיר ירד ל־$650.

ראיתי כי טוב, והמשכתי בטיולי. לא אלאה אתכם בכל קורותי. רק אומר שבסוף היום המייגע קיבלתי הצעה (בדיוק כמו שרציתי) ב־$360. אחרי שנוכחתי שאין גבול לגמישותם של מישרדי־נסיעות התחלתי לברר בכמה תשלומים הם רוצים שאני אשלם את ה־$360. וגם כאן ההצעות היו החל מהכל במזומן ועד ל־10 תשלומים דולאריים. אתם כבר מתארים לעצמכם מה בחרתי.

כל זה בא להגיד לכם, שלעולם לעולם לא תיכנסו למישרד־נסיעות, תגידו מה אתם רוצים, תשמעו את המחיר ותשלמו. סיור אחד ברחוב בן־יהודה בתל־אביב עשוי לחסוך לכם מאות דולארים טובים.

אז נסיעה טובה לכולנו, ואני מאוד מבקשת לחזור כמה ימים לפני הבחירות או לצאת לחו"ל אחריהן. אל תשאירו אותי כאן לבד, כי עם כל הרצון שלי אין לי אפשרות להחליף את הממשלה בעצמי.

דניאלה שמי